

ΤΗ ΑΝΑΝΗ,

Ἄν θέλῃς, κόρη, δύναμαι τὸν κόσμον ν' ἀγαπήσω·
Ἀντὶ τῆς λήθης δάκρυα νὰ προτιμήσω πάλιν·
Ν' αὐτομολήσω χάριν σου πρὸς τὴν ζωὴν ὀπίσω
Προδοὺς τὴν ἀνοιχθεῖσαν μοι τοῦ μνήματος ἀγκάλην.

Τὸ σύμβολον τῆς πίστεως εἰπὲ τῶν ἀγαπώντων,
Τὴν λέξιν, ἥτις δύναται νὰ μὲ προσηλυτίσῃ,
Καὶ οὕτω συνδιλλάξον ἐμὲ μετὰ τῶν ζώντων,
Πρὶν ἢ ψυχὴ μου καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν μισήσῃ.

Εἶν' ἀλγυθές; εἰς τ' ὄμμα σου ἀναγινώσκω «ζῆθι»
Καὶ μέγα τι μ' ὑπόσχεται ὁ διὰ σὲ παλμός μου.
ὦ! τὴν ψυχὴν μου ξένισον εἰς τὰ θερμά σου στήθη·
Ἀπὸ πολλοῦ ἐξόριστος διατελεῖ τοῦ κόσμου.

Τὸν οὐρανὸν, τὸ μέλλον τῆς ἀσμένως θυσιάζει,
Ἀσμένως τῆς καρδίας σου τὸ ἄσυλον προκρίνει.
Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ χεῖλος σου ν' ἀποκριθῇ διστάζει;
Νὰ φύγῃ πρὸς τὸν Πλάστην τῆς, ἢ παρὰ σοὶ νὰ μείνῃ;

Μάιος 1856.

ΜΥΡΩΝ.

